

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Δευτέραν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2019, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ὁσίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοζεβιτῶν εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονήν, τήν κειμένην εἰς τήν ὄχθην τοῦ χειμάρρου Χορράθ, εἰς κοιλότητα ἀπορρῶγος βράχου εἰς τήν πρό τῆς Ἱερικοῦς ἐκβολήν αὐτοῦ.

Τόν πρῶτον τῶν Ἀγίων τούτων Ἅγιον Ἰωάννην τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία κατά τήν ἡμέραν ταύτην, ὡς τόν πρῶτον Ἐπίσκοπον Καισαρείας, τόν ἐλθόντα τόν 5ον αἰῶνα καί ἐγκαταβιώσαντα εἰς τήν Μονήν ταύτην ὡς ἐφησυχάζων Ἐπίσκοπον καί καθοδηγητήν μοναχῶν.

Τόν δέ Ἅγιον Γεώργιον ὡς τόν Κυπριακῆς καταγωγῆς, τόν ἀνασυστήσαντα τήν Μονήν μετά τήν καταστροφήν, τήν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614 μ.Χ.

Πρός τιμήν τῶν Ἀγίων τούτων ὡς κτιτόρων καί ἰδρυτῶν τῆς Μονῆς ἐτελέσθη ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, εἰς τήν ἀρχήν τῆς ὁποίας ὁ νῦν Ἡγούμενος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος Περαιματζίης ὑπεδέχθη τήν Α.Θ.Μ. τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

μετά τῆς Τιμίας Ἡμῶν Συνοδείας,

Πανηγύριζει σήμερον ἡ τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρα τούς κτίτορας αὐτῆς Ἀγίους Ἰωάννην καί Γεώργιον.

Μέ μοναδικό βασικό ἄξονα τήν λειτουργική ζωή, ὁ βίος τους ὑπῆρξε μία συνεχῆς θυσία· θυσία ἀγάπης καί ἀπολύτου ἀφοσιώσεως πρός τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, θυσίαν ἀγάπης ἐνθέου πρός τόν συνάνθρωπο.

Στό βίο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου διαβάζουμε: «μιά μέρα, λοιπόν, ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος καθόταν στήν πέτρα καί θερμαινόμενος μέσ στόν ἥλιο (διότι ἦταν ἀδύνατος ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας) καιόμενος δέ ὀλοκληρωτικά ἀπό τόν πόθο τοῦ πνευματικοῦ ἔρωτος, μέ σκοπό τήν πραγματοποίηση τοῦ θείου θελήματος καί μέ συνεχῆ δάκρυα παρακαλοῦσε τόν φιλόανθρωπο θεό, νά λυπηθεῖ τόν λαό Του».

Τήν αὐτήν ἀγάπη πρός τόν θεό καί τό συνάνθρωπο καί ἐμεῖς δασιλῶς βιοῦμεν στό σεπτόν πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Καί δὴ συνταυτιζόμενοι καί ἐμεῖς μέ τόν βιογράφο τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Γεωργίου στά ὅσα χαρακτηριστικά ἀναφέρει γιά τόν ἅγιο Γέροντά του:

«Διότι πιστέψατέ μοι, τίμιοι πατέρες καί ἀδελφοί... ἐάν μέ εὔρισκε πειρασμός ἢ θλίψη καί μόνο νά τόν συναντοῦσα ἀμέσως, ὅλα ἐξαλείφονταν ἀπό μένα, σάν ἀπό σφουγγάρι καί στό ἐξῆς βρισκόμεναι σέ πολλή γαλήνη καί εἰρήνη... Ἐπειτα ἐπανέρχομαι εἰς αὐτόν, ἀναθυμούμενος τόν σεπτόν τρόπο ζωῆς τοῦ Ἀγίου πατρός,

δηλαδή τήν σταθερότητα στίς νηστείες, τίς όλονυκτίες κατά τίς άγρυπνίες στάσεις, τίς άδιάκοπες πηγές τών δακρύων, τήν ύπομονή στους πειρασμούς. Καί γιά νά πῶ συντόμως, ένθουμούμενοι τόν σταθερό καί ύπομονετικό τρόπο τής έναρέτου καί άγγελικής βιοτής του, γεμίζουμε καλές καί χρηστές έλπίδες».

Ούτως καί ήμεΐς τοιαύτην ψυχικήν άνάτασιν έχομεν υπό τήν Πατριαρχικήν καί Πατρικήν Ύμῶν Εύχην καί Σκέπην.

Άγιόφιλε Πάτερ καί Δεσπότα!

Ὡς εὖ παρέστητε!»

Τῆς Άγρυπνίας μετά Άποδείπνου, Χαιρετισμῶν, Ὁρθρου καί Θείας Λειτουργίας προεξήρξεν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί λοιπῶν διακόνων, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου κ. Λεωνίδα Δούκα, τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παύλου Ἀθηνῶν κ. Εὐσταθίου Καστελιώτου, τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου δήμου Ἀττικῆς κ. Χρήστου Σταύρου καί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς Πύργου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας κ. Νικολάου Παπαδημητρίου, τῇ βοηθείᾳ τῶν μοναχῶν, έν συμμετοχῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν Πρεσβυτέρων καί προσκυνητῶν.

Πρός τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί έχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε άνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν», (Ματθ. 19,29-30)», λέγει Κύριος.

Άγαπητοί έν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Δοξάζομεν τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ τόν μονογενῆ, τόν ἀπάτορα ἐκ Μητρός καί ἀμήτορα ἐκ Πατρός· έν γάρ τῇ προλαβούσῃ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων νήπιον ἐκ Τελείου Τέλειον ἐπιφανέντα θεόν ἡμῶν. Σήμερον γάρ ὀρῶμεν Αὐτόν έν τοῖς σκηνώμασιν τῆς Μονῆς τοῦ Χοζεβᾶ, καί τῆς περιχώρου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Σήμερον ὀρῶμεν αὐτόν θαυμαζόμενον έν τοῖς ἀγίοις καί ὁσίοις Αὐτοῦ καί δὴ Ἰωάννη τε καί Ἰωάννη τῷ Νέῳ σύν Γεωργίῳ, οἵτινες ἐλυτρώθησαν ἐκ τοῦ σκότους καί τῷ φωτί τῆς θεογνωσίας καταυγάζονται μετά τῶν οὐρανίων δυνάμεων, αἰνούντων καί εὐλογούντων Αὐτόν.

Δοξάζομεν τόν ἅγιον Τριαδικόν θεόν, τόν καλέσαντα πάντας ἡμᾶς έν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καί εὐχαριστιακῇ συνάξει, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τόν μέγαν έν άσκηταῖς τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου καί τοῦ χειμάρρου Χορράθ Γεώργιον τόν Ὅσιον τόν ἐκ Λευκάρων Κύπρου παραγενόμενον, έν τοῖς ἀγίοις τούτοις τόποις, ἔνθα ἠκούσθη τό κήρυγμα μετανοίας Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου λέγοντος: “ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμί ἱκανός κύψας λῦσαι τόν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ. ἐγώ μέν ἐβάπτισα ὑμᾶς έν ὕδατι, αὐτός δέ βαπτίσει ὑμᾶς έν Πνεύματι Ἁγίῳ”. (Μάρκ 1,7-8).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, θείῳ Πνεύματι φωτισθείς, ἦλθεν εἰς τόν ἔρημον τοῦτον τόπον ἀκολουθῶν τοῖς ἔχουσιν ἀγίων ἀνδρῶν καί δὴ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου ἀφ' ἐνός καί ἀκούων εἰς τοὺς Κυριακοὺς λόγους· «ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαινον ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν», (Ματθ. 11,29) «Ἀλούς θείῳ ἔρωτι παμμάκαρ, [Γεώργιε], τῶν τόπων ἀγίων τῆς Σιών, πρὸς τούτους ἐπεδήμησας, καί διαμεμένηκας, ἕως θανάτου πάνσοφε, πιέζων πόνοις τὴν σάρκα σου, τοῦ θεοῦ ἡμῶν, οὐκ ἠμέλησας ὅλως εἰ μὴ φθάρης δι' ἀσκήσεως καί πόνων καί πρὸς Σιών τὴν οὐράνιον», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ.

Τιμᾶ καί γεραίρει τὴν μνήμην τῶν ἀγίων αὐτῆς, διότι οἱ μὲν προφῆται καί οἱ τοῦ Νόμου ἅγιοι προκατήγγειλαν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 3,2) ἐκήρυσσε ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε», κηρύσσει ὁ θεῖος Παῦλος, (Γαλ. 3,27).

Ὁ δέ Χριστός, τόν Ὅποιον καλούμεθα νὰ ἐνδυθῶμεν, δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν νέον Ἀδάμ, τόν καταυγασθέντα ὑπὸ τοῦ θείου καί ἀπροσίτου Πατρῶου φωτός, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν εἶδει περισσεῶς καταβάντος ἐπ' Αὐτόν ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ Ἰορδάνου, βαπτιζόμενον ὑπὸ Ἰωάννου.

Αὐτόν τοῦτον τόν νέον Ἀδάμ, περί οὔ «φωνή ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σύ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα», (Μάρκ. 1, 11) ἐνεδύθη διὰ τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀνεσπερου καί ἀκτίστου φωτός ὁ ἅγιος Γεώργιος. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν. «Εἰμὶ τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12). Ὁ δέ σοφός Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Νὰ ἐνδυθῆτε τόν νέον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος εἶναι νέα δημιουργία, ἡ ὁποία ἐκτίσθη σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ θεοῦ, διὰ νὰ πολιτεύσῃτε μέ δικαιοσύνην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καί με ἀφοσίωσιν καί ὁσιότητα ἀπέναντι τοῦ θεοῦ, δηλαδή με ἀρετάς πού εἶναι καρπός τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. «Ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατὰ θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ'. 4,24)

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ζυγός τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ εἶναι χρηστός καί τό φορτίον Αὐτοῦ ἐλαφρόν. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ζυγός τῆς ὑπακοῆς πρὸς τόν Χριστόν καί τὴν διδασκαλίαν Αὐτοῦ εἶναι μαλακός καί ὠφέλιμος εἰς αὐτόν πού τόν φέρει· ἀλλά καί τό φορτίον τῶν υποχρεώσεων καί καθηκόντων πού ζητᾷ ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Κύριος εἶναι ἐλαφρόν.

Αὐτό τοῦτο κατέδειξε καί ὁ σήμερον ἑορταζόμενος Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ὁ ἀναδειχθείς κανὼν καί παράδειγμα ἀκριβέστατον τῶν μιμητῶν γενομένων αὐτοῦ ἀγίων καί ὁσίων Πατέρων τῶν ἐν τῷ σεμνείῳ τοῦ Χοζεβᾶ διαλαμπάντων, ἁγίου Ἰωάννου καί Ἰωάννου τοῦ νέου τοῦ ἀπὸ Ρουμανίας.

Δεηθῶμεν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ «τούς χιτῶνας τῆς νεκρώσεως τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ ἐνεδύσατο τῇ θείᾳ γεννήσει σου [θεοτόκε] καί τὴν στολήν ἡμφιάσατο μόνος, ἣν ἐξύφανεν ἐν τῇ γαστρί σου ὁ Λόγος σωματούμενος», ἵνα ταῖς πρεσβείαις τοῦ ἁγίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου καί τῶν σὺν αὐτῷ ὁσίων Χοζεβιτῶν, τύχωμεν καί ἡμεῖς οἱ τιμῶντες αὐτούς τοῦ φωτισμοῦ τῆς θείας ἐν Ἰορδάνῃ Ἐπιφανείας καί τῶν θείων αὐτῆς μεθέξεων. Ἀμήν».

Τὴν κατανυκτικὴν πανήγυριν ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα, παρατεθεῖσα διὰ

τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί ὅλον τό ἐκκλησίασμα.

Μετά τῶν δύο ὡς ἄνω τιμωμένων Ἀγίων της Μονῆς, ἡ Μονή τιμᾷ πάντα τοὺς πρώτους πέντε ἀσκητάς τῆς Μονῆς τοῦ 4ου αἰῶνος ὡς Πρῶμον, Ἡλίαν, Αἶαν, Γανναῖον καί Ζήνωνα καί τόν νεοφανῆ Ἅγιον Ἰωάννην τόν ἐκ Ρουμανίας τόν πρότινος καταταχθέντα εἰς τό Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας